

Évközi 25. vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, 25. évközi vasárnap evangéliumi szakasza, a munkásokat felfogadó jézusi parabola, sokféle gondolatot ébreszthet bennünk. Az Úr Isten gondolatai ugyanis nem a mi gondolataink. Nem könnyű sokszor megérteni. Ami viszont kétségtelen és egyértelmű: Isten javát akarja az embernek. A munkanélkülinek is. És mindenkit meghív országába, bármikor hallja is meg a hívó szót. Hálával állunk Isten elé, hogy bennünket meghívott, s szőlőjében lehetünk. Kérjük segítségét, hogy mi is hasonlókká legyünk Hozzá.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd mega munkanélküliekkel szembeni közömbösségeinket. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Erősítsd bennünk a bajba jutott honfitársaink iránti szolidaritást. Krisztus ke-gyelmezz!

Urunk Jézus Krisztus! Segíts bennünket a szociális közömbösség elleni küzdelmünkben. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Íme, egy olyan példabeszéd, a mai evangéliumban, amely első hallásra az emberiség életében mindig jelenlevő problémáról szól. Kissé megdöbbenő, hogy már Jézus korában is volt munkanélküliség. Sőt már jóval előtte is! Jézus korában is volt földbirtokos, és voltak napszámosok is, akiknek nem volt földjük. Akkor is volt minden bizonnyal csak kevés ember, akinek volt tőkéje, és jóval többen olyanok, akik egyik napról a másikra éltek. Jól van ez így? Krisztus nem erről akar beszélni, amikor kitalálja és elmondja a ma idézett

példabeszédet. Ő, a mennyek országáról beszél.

A gazda földi szemmel néve igen különlegesen bánik a munkásokkal. Ha valaki valóban ezt a gyakorlatot követné felfogadásukban, ez teljesen meghiúsítaná a nyereségre törekvő termelést. Máté azonban éppen ezt akarja bemutatni. A gazda úgy fogadja a munkásokat szőlőjébe, hogy az a mi szemléletünk szerint határozottan elmarasztalható. Nekünk teljesen idegen ez a gyakorlat, hogy aki délután áll munkába, ugyanazt a napi díjat kapja, mint aki egész nap dolgozott. A példabeszéd ezzel azt akarja jelezni, hogy Isten más módon nézi életünket, mint mi. A kérdés éppen az, hogy mire kell itt gondolnunk.

Mire használhatta Jézus ezt a példabeszédet? Arra, hogy kinyilvánítsa hallgatói előtt: Ahogyan Isten jó pásztorként keresi azokat, akik elköboroltak és segítségére jön a szegényeknek és elnyomottaknak, úgy akarja Ő is országát kiépíteni e világban. Azoknak akarja szentelni magát, akik a legnagyobb szükségben vannak. Ő maga mondta, hogy Elküldött engem az Úr, hogy hirdessem a szegényeknek az örömhírt.

Egy másik lehetőség. A zsidó keresztények felteheték a kérdést, hogy a pogányok, akik "később" jöttek Krisztushoz, egyenlő rangúak-e velük Isten országában.

Valóban, a példabeszéd világosan rámutat arra: ha valaki későbbben lép be Isten országába, a jutalom, amelyben részesedik, éppen olyan nagy, mint azé, aki korábban érkezett. Az Egyház életének első évtizedeiben nem kis viták után alakult ki az a szemlélet, amelyet a Galata levélből ismerünk, hogy a po-

gány keresztények, akik később jövőknek számítottak, az üdvösség rendjében egyenlő értékűek a zsidókkal. – Napjainkban is, a később Istenhez térők egyenlő értékűek azokkal, akik sohasem lettek hozzá hűtlenek!

Újabb gondolat: Máté szerint Jézus a példabeszédet a **tanítványokhoz** intézte. Az előző fejezetekben arról volt szó, hogy a tanítványok hogyan vezessék a híveket a hit útján. Arról volt szó, hogyan keressék a tévelygőket, hogyan vezessék őket az igazság útjára. Most Jézus arra tanítja őket, hogy figyeljenek a későn jövőkre, az ácsorgókra is, és hívják meg őket is Isten országába.

A példabeszédben szereplő embereket nemcsak a végzett munka alapján fizet a gazda. Mi csak azt látjuk, hogy ki mennyit dolgozott, és hogy a gazdának mennyi hasznot hajtott. A példabeszédbeli gazda úgy látja, azt is látja, hogy aki később jött, saját hibáján kívül nem kapott munkát. Aki csak délután jött, nem aludta át a délelőttöt, hanem esetleg a beteg édesanyját vagy gyermekét nem tudta otthagyni. És a gazda nem igazágtalan, hanem emberséges. És az emberség jobban tetszik Istennek, mint a szűkkeblűen és önzéstől vaksi szemekkel kimért igazság.

Érdeemes felfigyelni a mai evangéliumi szakasz egy apróságára! Amikor az evangéliumi narrátor bemutatja a később felkérteket, így írja le a helyzetet: **mások is ácsorognak ott tétlenül a piactéren**. Más szóval, minden szerencsésnek a sorsa, - aki munkanélküliből lett munkás, - a felfogadását megelőzően a tétlen ácsorgás, a munkanélküliség lélek-ölő állapot volt.

Merem állítani, hogy akik soha nem ismertük meg, mit is jelent a munkanélküliség, képtelenek vagyunk felfogni azt a lelki-állapotot, amelyben a tartós munkanélküli leledzik! Erről nem esik szó a beszélgetéseink során. Pedig égető probléma! Csak kevesen vannak olyanok, akik, mint a példabeszédbeli gazda, hogy tesznek is valamit értük. Hála Istennek ma már egyre többen és hivatalosan is!

A példabeszédbeli gazda naponta többször is kimegy a piacra, hogy összeszedje az épp ott ácsorgókat. **A munka – vagyis az ember – méltósága lebeg szeme előtt, nem a piac szelleme**. Hisz a későn érkezők valóán nem sokat járultak hozzá a gazdagodásához.

Utópia?

Nem! Nem győzöm elégszer és elég hangsúlyozottan hangsúlyozni, hogy mindenkinek, aki embernek született e világra, joga is van ahhoz, hogy emberhez méltó életet élhessen! Ez nem magánügy! Ez közügy!

Aki meg akarja érteni Krisztus mai példabeszédét, az fordítson időt arra, hogy gondolatban eljátssza a történetet. Még pedig úgy, hogy beleéli magát egyszer a reggeltől estig dolgozó munkás helyzetébe, aztán annak helyzetébe, aki hiába keresett munkát egész nap, és csak este felé kapott lehetőséget, és végül a gazda helyzetébe, aki nem munkabért ad, hanem mivel lehetősége van, pénzével is segít a hátrányos helyzetben lévőkön.

Ha megtesszük, gazdagodunk. Szolidárisabbá leszünk egymás iránt, és szebbé tesszük még szűkölködő honfitársaink életét is.

Amen.

F. F.